

Αρχιμανδρίτης π. Διονύσιος Κατερίνας: Η ψευδαίσθηση της σωτηρίας ενός κόσμου, ο οποίος δεν θέλει να σωθεί

/ [Ενορίες](#)

Η αναζήτηση τιμής απομακρύνει τον άνθρωπο από τον Θεό, ενώ η αποφυγή της τιμής τον καθιστά πραγματικά τίμιο. Όποιος διεκδικεί δόξα γίνεται δούλος των ανθρώπων, παγιδεύεται στην κενοδοξία και χάνει τη βασιλεία των ουρανών. Αντίθετα, όσοι είναι πραγματικά ταπεινοί, έλκουν την τιμή χωρίς να τη ζητούν.

Ομιλία με θέμα «**Η ψευδαίσθηση της σωτηρίας ενός κόσμου, ο οποίος δεν θέλει να σωθεί**»

, πραγματοποίησε ο [Αρχιμανδρίτης π. Διονύσιος Κατερίνας](#), κληρικός της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, στον [Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς](#), την Τετάρτη 3 Δεκεμβρίου 2025.

Της ομιλίας, που δόθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», προηγήθηκε Ιερά Παράκληση προς την Υπεραγία Θεοτόκο τη Βηματάρισσα.

Η ομιλία του π. Διονυσίου αφορούσε την πνευματική πλάνη που μπορεί να κυριεύσει τους κληρικούς και, κατ' επέκταση, κάθε άνθρωπο που λαμβάνει τιμές όχι για την προσωπική του αξία αλλά για Αυτόν τον οποίο υπηρετεί. Στην καρδιά της ομιλίας βρίσκεται η ανάγκη ταπείνωσης και η επίγνωση ότι η τιμή που αποδίδεται στους κληρικούς δεν ανήκει σε αυτούς, αλλά στον Χριστό, τον οποίο μεταφέρουν και υπηρετούν.

Παρακολουθήστε την ομιλία:

Η εισαγωγική ιστορία που παρέθεσε αφορά ένα μικρό ορεινό χωριό που υποφέρει από ανομβρία. Οι κάτοικοί του, με πίστη και απλότητα, αποφασίζουν να λιτανεύσουν την θαυματουργή εικόνα της Παναγίας περνώντας και από τα γειτονικά χωριά, για να λάβουν όλοι την ευλογία της. Επειδή το έδαφος και τα μονοπάτια είναι δύσβατα, χρησιμοποιούν ένα γαϊδουράκι για να μεταφέρει την εικόνα πάνω στο σαμάρι του. Ο κόσμος, με βαθιά ευλάβεια, γονατίζει, ραίνει ροδοπέταλα, θυμιάζει, δακρύζει και ασπάζεται την εικόνα. Η ατμόσφαιρα είναι συγκινητική· συνδυάζει λαϊκή ευσέβεια με έντονη πίστη. Ωστόσο, το γαϊδουράκι παρερμηνεύει τις εκδηλώσεις τιμής θεωρώντας πως απευθύνονται προς το ίδιο. Νομίζει πως το τιμούν για την αξία και τους κόπους του. Όταν τελικά ξεσπά βροχή και όλοι τρέχουν να προστατεύσουν την εικόνα και να ευχαριστήσουν τον Θεό για την ευεργεσία, το ζώο μένει δεμένο στη βροχή μόνο του. Μόνον ο ιερέας το θυμάται για να το φροντίσει.

Αυτό το περιστατικό γίνεται αφορμή για το κεντρικό θεολογικό δίδαγμα: οι κληρικοί μοιάζουν συχνά με αυτό το γαϊδουράκι. Μεταφέρουν τον Χριστό και γι' αυτό ο λαός τούς τιμά. Όμως η τιμή δεν ανήκει σε εκείνους αλλά στον ίδιο τον Θεό. Ο λαός ασπάζεται τη δεξιά του ιερέα επειδή αυτή μεταδίδει τη χάρη των μυστηρίων, όχι επειδή ο ίδιος ο κληρικός έχει ιδιαίτερη προσωπική αξία. Ο κίνδυνος είναι να πιστέψει κάποιος ότι οι τιμές αναφέρονται στο πρόσωπό του. Ο

ομιλητής χρησιμοποιεί τη φυσική υπερηφάνεια του γαϊδουριού ως καθρέφτη για την πνευματική αλαζονεία που μπορεί να πλανήσει τους ιερείς.

Ακολούθησε μια εκτενής αναφορά στις ποικίλες τιμές που αποδίδει ο λαός στους κληρικούς: σέβας, προσκύνηση της δεξιάς, φροντίδα, φιλοδωρήματα, άνετες θέσεις, συνοδεία σε εκδηλώσεις, τιμητικές δεξιώσεις, ακόμη και υπερβολές όπως φιλαρμονικές και πομπώδεις εκδηλώσεις κατά τις επισκέψεις υψηλόβαθμων εκκλησιαστικών προσώπων. Ο ομιλητής τόνισε πως αυτές οι τιμές συχνά φουσκώνουν τον εγωισμό των κληρικών και τους κάνουν να αξιώνουν ακόμη περισσότερα. Η πλάνη είναι να θεωρήσουν ότι οι τιμές αυτές αποτελούν αναγνώριση δικής τους αξίας, ενώ στην πραγματικότητα στρέφονται στον Θεό.

Για να φωτίσει ακόμη πιο έντονα την αλήθεια, ο ομιλητής εισάγει ένα απόσπασμα από το βιβλίο «Από την 25η ώρα στην αιώνια ώρα» του Ρουμάνου συγγραφέα Βιργκίλ Γκεοργίου. Εκεί περιγράφεται ο πατέρας του συγγραφέα, ένας ταπεινός

και εξαντλημένος ιερέας, ο οποίος περπατούσε δεκάδες χιλιόμετρα καθημερινά για να μεταφέρει τον Θεό όπου υπήρχε ανάγκη. Ποτέ δεν ανέβαινε στο άλογο· πάντα περπατούσε πίσω από τον έφιππο χωρικό. Ο πατέρας του συγγραφέα λέει χαριτολογώντας -αλλά με πλήρη αλήθεια- «είμαι το άλογο του Ιησού Χριστού». Η περιγραφή αυτή αποτελεί ζωντανή εικόνα του τι σημαίνει αυθεντική ιεροσύνη: αυτοθυσία, διακονία, ανιδιοτέλεια, υπέρβαση κόπωσης, απόλυτη αφιέρωση στην αποστολή.

Κατόπιν παρατίθενται λόγια του Αγίου Ισαάκ του Σύρου και του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, οι οποίοι διδάσκουν ότι η αναζήτηση τιμής απομακρύνει τον άνθρωπο από τον Θεό, ενώ η αποφυγή της τιμής τον καθιστά πραγματικά τίμιο. Όποιος διεκδικεί δόξα γίνεται δούλος των ανθρώπων, παγιδεύεται στην κενοδοξία και χάνει τη βασιλεία των ουρανών. Αντίθετα, όσοι είναι πραγματικά ταπεινοί, έλκουν την τιμή χωρίς να τη ζητούν.

Ο ομιλητής καταδικάζει την τάση ορισμένων κληρικών να επιδιώκουν διαρκώς την προαγωγή, υψηλές θέσεις ή χρυσοποίκιλτα άμφια, παραβάλλοντας αυτή την επιθυμία με το γαϊδούρι της ιστορίας που προσδοκούσε να αναβαθμιστεί σε ημίονο και κατόπιν σε άλογο. Υπογραμμίζει ότι η Εκκλησία δεν χρωστά τίποτε σε κανέναν· οι κληρικοί είναι εκείνοι που χρωστούν τα πάντα στην Εκκλησία και στον Θεό.

Επιπλέον, ο ομιλητής ασκεί κριτική σε όσους ιερείς ασχολούνται κυρίως με ζητήματα που κάνουν «ντόρο» στην κοινωνία, ενώ αμελούν εξαιρετικά σοβαρά πνευματικά ζητήματα, όπου ο λαός χρειάζεται καθαρή και ενιαία καθοδήγηση. Η απουσία ενιαίας φωνής δημιουργεί σύγχυση και απομάκρυνση του λαού από την Εκκλησία.

Σε άλλο σημείο, τονίζεται ότι οι κληρικοί οφείλουν να είναι στρατιώτες, γεωργοί και ποιμένες ταυτόχρονα: να μάχονται τον καλό αγώνα, να καλλιεργούν το γεώργιον του Θεού και να προστατεύουν το ποίμνιο από τους λύκους. Δεν είναι τιμή να επιδιώκει κάποιος θέσεις, αλλά να υπηρετεί τον λαό ως αντιπρόσωπός του ενώπιον του Θεού. Ο ιερέας δεν είναι εκπρόσωπος του Θεού προς τον λαό, αλλά εκπρόσωπος του λαού προς τον Θεό – ένας βαθύς, πατερικός και συχνά παραγνωρισμένος ορισμός της ιεροσύνης.

Η ομιλία κορυφώνεται με την υπενθύμιση ότι οι κληρικοί διακονούν τα «φρικτά μυστήρια» και γι' αυτό λαμβάνουν τιμή. Όχι για το πρόσωπό τους. Η πραγματική τιμή πηγάζει από το γεγονός ότι τους έχει δοθεί η μέγιστη αποστολή: να μεταδίδουν τη ζωή του Χριστού, να ανοίγουν πύλες ουρανών, να γεννούν πνευματικά τέκνα για την αιώνια ζωή.

Το μεγαλύτερο δώρο και η ανώτερη τιμή είναι η συμμετοχή τους στη θεία λειτουργία και η ιεροποίηση των ουρανίων μυστηρίων. Ο ομιλητής καλεί τους κληρικούς να θυμούνται ότι είναι «γαϊδουράκια του Θεού» – ταπεινά όργανα που φέρουν ένα ουράνιο φορτίο. Η τιμή δεν είναι δική τους· η δόξα ανήκει στον Τριαδικό Θεό.

Η ομιλία έκλεισε με την υπενθύμιση ότι, όπως ένας πατέρας δεν παύει να αγαπά τα παιδιά του όταν τον τραβούν ή τον χτυπούν παίζοντας, έτσι και οι ιερείς πρέπει να αγαπούν όσους τους πληγώνουν ή τους ταλαιπωρούν. Η ιεροσύνη είναι καθήκον ανεξάντλητης αγάπης. Ακόμη και όταν δέχονται αχαριστία ή παρεξηγήσεις, οφείλουν να παραμένουν πιστοί στη διακονία τους.

